

1-10.

НАР БИБЛИОТЕКА-ТАРНОВО
ДЕПОЗИТНИ
1926.....г. М33372

ХРИСТИАНКА

84
12

СПИСАНИЕ ЗА ХРИСТИ

АНСКОТО СЕМЕЙСТВО

СОФИЯ, 1925. - ГОД. III. КН. 1

СПИСАНИЕ ХРИСТИЯНКА.

ГОДИНА III, 1925.

КНИГА I, АПРИЛЪ.

СЪДЪРЖА:

- Великиятъ светителъ на Руската Църква — (портретъ).
Една отъ задачитѣ на майкитѣ християнки — Г. Ст. Пашевъ.
Великиятъ Иерархъ.
Въ Гетсиманската градина — (стихотворение) Л. П. Михайловъ.
Предъ разпятието (разказъ) — Ив. И. Геновъ.
Ангелъ вопияше (църковна нотирана пѣсень) — Бортинянски.
Св. Кирилъ и Методий, славянски просвѣтителъ — (картина).
Урокътъ на живота.
Какво казва великиятъ писателъ Т. М. Достоевски за Бога.
„Богъ е!“.. — (нотирана пѣсень) — А. Небовъ.
Нашиятъ печатъ за жената. — Жената и любовта къмъ ближния;
Бракътъ нѣкога и днесъ.
Домакински известия. — Медицински съвети.
Бележки: — Къмъ читателитѣ. Трудниятъ подвигъ. Печатането на Библията въ картини и житията на светиитѣ. Благодетели на „Бѣлия Кръсть“. 1600 годишнина. Забранено танцуване въ сжбота. Еволюционната теория. Болшеvizмътъ умира. Библията — най-разпространената книга.

Поща.

ОБЯВЛЕНИЕ.

Съ благословиенето на Св. Синодъ на Българската Православна Църква Братството „БѢЛЪ КРЪСТЪ“, е предприело издаването на: „ЖИТИЯ НА СВЕТИИТѢ“ и „БИБЛИЯ ВЪ КАРТИНИ“, които вече сж сложени подъ печатъ.

Житията на светиитѣ ще излизатъ подъ редакцията на Архим. Ст. Абаджиевъ въ 12 тома — за всѣки месецъ по единъ томъ, който ще съдържа житията на светиитѣ презъ цѣлия месецъ. Всѣки томъ ще изл-за въ продължение най-малко на 2 месеца. Ще съдържа много илюстрации — изработени отъ най-великитѣ руски художници-академисти. Точното количество на всѣки томъ за сега не е извѣстно. То ще бжде около 20 коли, голѣмъ форматъ. Цената ще бжде за всички абонати, предплатили всѣки томъ: по 2'50 лв. кола на обикновена хартия и по 3'50 кола на фина бѣла хартия. За подвързия, която ще става по желание, ще се плаща отдѣлно 25 лв. съ платно и 18 лв. — безъ платно на томъ.

НАР. БИБЛИОТЕКА - ТЪРНАВО
ДЕПОЗИТНИ
1926.....г. М3334

Великиятъ светителъ на Руската Църква
† ПАТРИАРХЪ ТИХОНЪ,
починалъ на 7 априлъ т. г.

1834

84

ХРИСТИЯНКА

СПИСАНИЕ ЗА ХРИСТИЯНСКОТО СЕМЕЙСТВО

Р. Ст. Пашевъ

Една отъ задачитѣ на майкитѣ-християнки.

Българката много пжти е бивала поставяна предъ голѣми отговорности и изпитания. Въ миналото, подъ нейния майчински скутъ се съхраняваше чистотата на народнитѣ нрави и обичаи, израстваха поколѣннията, които се калиха въ борбитѣ за духовната и политическа свободи. Българката — майка, макаръ и слабо просвѣтена, имаше силно изразено чувство на дълга къмъ своето семейство, къмъ своя родъ и нация.

Нейната душа горѣше отъ благороденъ пламъкъ, който съгрѣваше отгледанитѣ отъ нея псколѣния. Когато, въпреки всички най-добри старания на нашата простичка, непросвѣтена, измжчена отъ тежкия животъ и лишения българка — майка, детето правѣше зло, за нея настѣпваха тежки дни, — дни на болки и мжчения, дни на духовни терзания, на срамъ, че нейното чедо не върви по начъртания отъ Бога пжтъ... И, трѣбва да се признае, тоя срамъ, тая болка на майката — българка, често пжти е вразумявала детето, което бѣ изгубило правия

пжтъ на живота. Връзкитѣ между майката и детето въ миналото бѣха силни, здрави, защото животътъ не бѣ тѣй сложенъ, а страничнитѣ влияния бѣха най-слаби и по-малко съблазнителни. Но трѣбва сжщо тѣй да признаемъ, че скоро, много скоро детето се отскубна отъ слабитѣ ржце и отъ влиянието на своята майка, като се предаде напълно на тия, често пжти крайни и пагубни влияния, които идваха отъ най-разнообразни посоки. И колкото се приближаваме къмъ последнитѣ години, толкова по-слаби сж връзкитѣ между майката и детето, толкова по-силно е пагубното влияние, на което това дете се подхвърля. И не е чудно, че днесъ и вчера, че въ продължение на редъ години вече, у насъ престѣпността взема се по-голѣми и по-голѣми размѣри. Нѣма съмнение, голѣма отговорностъ за всичко това носи българката — майка, която има повелителенъ дългъ и като християнка, да бжде изворъ и носителка на човѣщина, на любовъ и привързаностъ къмъ всичко вѣчно,

свѣтло, хубаво, — къмъ всичко добро въ живота.

Наистина, много пжти българката е бивала поставяна предъ голѣми отговорности, които животътъ ѝ е налагалъ, но струва ми се, че отговорноститѣ, които се струпаха върху нейното съзнание, върху нейната съвестъ презъ последнитѣ години не само сж голѣми, но и твърде страшни!...

На какво заприлича нашиятъ семеенъ и общественъ животъ? Какви сж нашитѣ лични и общественъ отношения? Не се ли чуватъ само „подвизитѣ“ на крадци, фалшификатори, разбойници, низко паднали, затѣпени морално хора? Не виждаме ли, че сѣ по-често и по-често звѣрското се проявява у хората и заличава въ тѣхнитѣ души и най-слабитѣ следи на човѣшко чувство, на съвестъ и свѣнъ?...

Какво може да се каже за единственото по рода си злодеяние, извършено на 16 априлъ въ храма „св. Недѣля“?...

Кои сж тия престѣпни хора, които мислятъ само за туй, какъ повече хора да убиятъ, да ограбятъ, да насилятъ. Не сж ли били подъ влиянието на нежната майчинска любовъ и милувка, която пробужда и поддържа човѣщина и свѣнъ? Дали и у тѣхъ не е тупгѣло човѣшко сърце? Дали тѣхната душа не е била поне отъ малко — малко просвѣтявана отъ лазуритѣ на възвишеното учение на християнството, което свързва хората чрезъ любовъ и чрезъ подвига на всепрощението, на търпимостта, себе-

отрицанието ги води къмъ висотитѣ на идеала?...

Днесъ всѣка българка — майка, всѣка християнка трѣпне подъ тежестта на тия отговорности. Трѣпне най-вече и за това, че, може би, по недоглеждане, по неопитностъ, по слаба подготовка, по неразбиране на задълженията си е допуснала тѣй лесно да се изплъзнатъ изъ подъ нейното влияние тия, които днесъ не само сж безъ добъръ пжтъ и насока въ живота, но и сж причинители на най-тежки престѣпления, къмъ близкитѣ си, къмъ държавата, — къмъ нацията. Трѣпне добрата българка — майка и християнка, защото вижда и съзнава, че отъ днесъ нататкъкъ тя трѣба да прояви сила и решимостъ да се препречи на злото съ всичката своя любовъ, преданостъ, — съ всичкото свое влияние... Дѣлгътъ, високиятъ човѣшки дѣлгъ на майка и християнка я зове къмъ дѣла, къмъ подвизи. Тя може, тя е дѣлжна много да направи, за да се препречи пжтя на злото. И първото нѣщо, което ѝ предстои, ще бжде голѣмата бдителностъ надъ подрастващитѣ поколѣния, въ чиито души тя трѣбва да внедри повече любовъ и зачитане на човѣка, повече чистота въ отношенията, по здрави връзки съ родното, защото само чрезъ тия здрави връзки ще може да се стигне и по-далечното сближение съ всичкитѣ хора. Майкитѣ — българки, майкитѣ истински християнки трѣбва да се вгледатъ въ очитѣ и душитѣ на своитѣ деца,

малки и възрастни, да проникнатъ въ тѣхната дълбочина, да доловятъ и разбератъ тоя копнежъ, който става тамъ, да го преценятъ правилно и съ убедителността на своята чиста майчинска любовъ да пресекатъ злитѣ помисли и помрачението, което обхваща рожбитѣ имъ! Когато пъкъ тоя копнежъ е взелъ фалшива, лоша насока, когато вече сж се започнали прояви, въ които се твори злото, неправдата и насието, когато се потъпква човѣщина и законъ, тогава за майката—християнка настъпва най-отговорния, най-страшния, но и великъ въ живота ѝ часъ!... Майката—християнка, истинската българка, ще трѣбва да се препрече на пътя на своето чедо, да спре престъпната ржка, да употреби и сила, и влияние, и сълзи, да употреби всичката дълбочина на своето майчинско и човѣшко сърце, за да предотврати злото, да спре престъпния замисълъ, да разколебае злитѣ намѣрения и решения, да пробуди съвестъ и свѣнъ... Стори ли това, възбуди ли съвестта, запали ли въ душата на умопомрачения отъ злоба, ненавистъ или алчностъ свой синъ и своя дъщеря, първата искра на човѣшко чувство и съзнание, тя е почнала да твори най-великото дѣло въ своя животъ. На нея предстои

тогава упорна борба съ злото въ душата на своитѣ рожби. Борба, която всѣкога ще ѝ носи победи, ако се води съ упорство и съ възвишенъ духъ и себеотрицание. И, наистина, не се ли замисля днесъ всѣка българка — християнка и майка, дали е извършила поне най-малката частъ съ това, което ѝ повелява нейниятъ дългъ? Не за това ли е люта болката ѝ? Но и дали всички майки — българки съзнаватъ тая страшна отговорностъ предъ себе си, обществото, нацията и Бога?

Дошълъ е момента, майки и християнки, дошло е времето, добри българки, да излеземъ на борба съ злото... И въ тая борба съ злото, наредъ съ всички фактори въ страната, които се явяватъ носители на свѣтлина, правда, любовъ и човѣщина, на васъ се пада най-голъмото мѣсто, най-важната задача... Вие можете и трѣбва да предотвратявате злото. Когато това не сте успѣли да сторите, на васъ предстои да поемете съ рискъ дори за живота си, задължението да намѣрите престъпнитѣ си чада, да ги вразумите, да ги увещавате, да имъ влияете, за да се върнатъ къмъ пътя на добротата!...

И бждете увѣрени: мнозина, мнозина ще се върнатъ отъ гибелния си пътъ!

**Разпространявайте „Християнка“! Нека тя
влезе въ всѣки домъ!**

**Да разпространявашъ духовна литература, —
това значи да апостолствувашъ!**

Великиятъ иерархъ.

Великиятъ светителъ на многотрадалната Руска Църква — *Патриархъ Тихонъ* се помина на 7 априлъ. Цѣла християнска Русия го оплаква. Неговото погребение е било нечувано тържество при стечение на повече отъ 100,000 народъ. Болшевишка Москва се разтърсила подъ вълнитѣ на тоя народъ и съветското правителство е видѣло още единъ пътъ силата на Църквата, — умразната и гонена отъ него съ такова ожесточение Църква, която все повече и повече крепне и се засилва.

Историята ще каже своята дума за свѣтлата личностъ на патриарха. Той е светителъ-мъченикъ за Руската Църква и за руския народъ. Но не само за тѣхъ. Той е светителъ-мъченикъ за цѣлата Православна Църква, която въ лицето на руската търпи гонения и преследвания отъ общия врагъ на християнството — болшевизма. Патриархъ Тихонъ бѣше лицето, което застана срещу безбройнитѣ гонения и терзания на Църквата и християнството отъ болшевишкитѣ изверги. У него се удари болшевишката вълна и почувствува, че не е лесно да риташъ срещу ръженъ. Единъ день тоя светителъ, мъченикъ ще бжде не само *руски, но всенароденъ светителъ-мъченикъ*. Вѣчна ти паметъ, доблестни изповѣднике и мъчениче Христовѣ!

Ползувайки се отъ случая, ние тукъ ще направимъ едно извле-

чение отъ официалния прегледъ, помѣстенъ въ органа на задграничния руски Св. Синодъ, „Церковнѣя вѣдомости“ № 3 и 4, който се отнася до положението на Патриарха Тихона и Руската Църква въ съветска Русия за времето отъ октомврий 1924 до февруарий 1925 год.

„Патриархъ Тихонъ, както по-рано — казва се въ прегледа — служи често. Нито единъ недѣленъ или праздниченъ, день не минава, щото той да не служи въ храмоветѣ на Москва или на околността ѝ.

Презъ коледнитѣ пости патриархъ Тихонъ извършилъ нѣколко богослужения въ околнѣйшкитѣ градове на московска губерния. На всѣкъжде народътъ се масово събиралъ. Посрещането и изпращането на патриарха били тържествени. На всѣкъжде работницитѣ оставяли работата и всички съветски и други учреждения не работили презъ време на цѣлото стоене на патриарха въ градоветѣ.

Болшевицитѣ заобиколили патриарха съ мрежа отъ деклети и всѣко движение, всѣка крачка на главата на Православната Църква били подъ строго наблюдение отъ тѣхна страна. Върващиятъ народъ, като се страхувалъ да не бжде отвлеченъ на нѣкъжде тайно светейшия Патриархъ, следилъ за своя върховенъ архипастирь, безъ да го изпуска отъ очи. По тая причина при Донския мона-

стир, гдето живѣлъ патриарха, постоянно имало народъ. На 9 декемврий православна Москва била развълнувана отъ слухове за убиването на Патриарха Тихона. Тия слухове се оказали невѣрни. Въ Донския манастир, въ квартирата на на патриарха, на 9 декемврий, въ 8 часа вечерята, билъ убитъ келийника на патриарха — Яковъ Палазовъ. Престъплението било извършено отъ две лица, които, между другото, откраднали две шуби на патриарха

Новината за убийството, станало въ покоитѣ на патриарха, като мълния се разнесла въ Москва и извикала чувство на най-жива радостъ, че патриархътъ е живъ и непокътнатъ. Смъртта на Я. Палазова го издигнала въ очитѣ на Московци за мъченикъ, още повече че цѣла Москва смѣтала, че той е падналъ жертва за своята преданостъ на патриарха.

Преследванията на властѣта срещу църквата и духовенството продължавали. Така на примѣръ. Председателътъ на бѣлоруския *цикъ* лишил отъ граждански права всички служители на култа. Тѣ могли да бждатъ възстановени, когато лишениетѣ се откажатъ отъ иерархията.

Въ Нова Ладога се гледало дѣло противъ 4 свещеници и били осждени на затворъ по една година „за разпространение суевѣрие въ народа“.

Въ „Каменецъ Подолскъ“ билъ осжденъ свещеника на 5 год. затворъ за разпространяване

слухове за чудесни изцѣрвания.

Въ Волинъ се възбудило сждебно преследване противъ духовенството за обучаване малолѣтнитѣ на религията. Жлобински и Ряснянски районни изпѣлкоми измѣнили празнуването на недѣлята и въвели празнуването на понидѣлника. Съветскиятъ печатъ призовавалъ всички съветски организации да направятъ сжщото. Маса още подобни дѣла, отнемане на църкви и манастири и предаването имъ на болшевишки комитети, отчуждаване на имоти църковни и пр. и пр. се изброяватъ въ прегледа.

Комисарията на народната просвѣта отъ своя страна водилъ ожесточена борба противъ религията. Като предприемалъ разни мѣрки срещу посещаването на църквата отъ учители и ученици, напроотивъ, той ги принуждавалъ да взиматъ участие въ всички комсомолски противорелигиозни и издевателски демонстрации, което участие, споредъ комисариата, имало, „голѣмо възпитателно значение“. Всичко това, обаче, ожесточило [не малко вѣрващия народъ и] го предизвикало къмъ саморазправи. Въ прегледа се изброяватъ много поразителни факти отъ тоя родъ. Ще процитираме нѣколко.

На 8 септемврий 1924 } год. въ с. Василково, Полтавско, дошли шефотѣ комсомолци отъ Миргородъ, заграбили църквата и въ маскарадни костюми извършили кощунствено богослужение въ нея, като

поставили на престола една коза. Въ края на своята оргия пиянитѣ комсомолци се съблекли съвършено голи и, съ икони въ ржце, излѣзли на улицата съ целъ на противорелигиозна пропаганда. Възмутенитѣ селени и червеноармейци отъ намиращия се тамъ ескадронъ арестували комсомолцитѣ и тъй ги набили, че двама отъ тѣхъ умрѣли.

Въ Житомиръ комитетътъ за антирелигиозна пропаганда далъ киномотографическо представление съ противорелигиозни филми. Публиката се възмутила до толкова, че станала отъ мѣстата си, набила до смъртъ членоветѣ на комитета, унищожила филма и расипала киномотографа.

Народътъ много мрази комсомолцитѣ и ги нарича „чертомолци“ или „антихристи“. Миналата година последнитѣ празнували свое рождество на 24 и 25 декемврий съ демонстративенъ противорелигиозенъ характеръ.

Свѣтскиятъ печатъ настоявалъ въ училищата да се въведе учебенъ предметъ: противорелигиозна пропаганда.

На работнишката конференция въ Петроградъ Зиновиевъ, като настоявалъ за усилената агитация срещу религията, завършилъ: „Ние ще се оловимъ съ Бога на борба въ свое време. Ние ще Го победимъ въ Неговитѣ вишни небеса и навсѣкжде, кждето

Той ще потърси убежище. За винаги ще Го покоримъ“.

Въпреки всичко това Църквата стои здраво. Материално тя не е зле, защото народътъ жертвува за издръжката ѝ. Въпреки усилията на васта да разцепи духовенството, върното на патриарха духовенство е единодушно и селското е въ близъкъ контактъ съ народа. Презъ миналата година Рождество Христово е празнувано тържествено по цѣла Русия отъ всички. Даже съветскитѣ учреждения, заводи, фабрицитѣ, пощата и телеграфа три дни не работили. Презъ тия дни и вестници не излизали. Всички църкви били препълнени.

Голъма сензация направило въ Москва известието, че синътъ на комисара Чичеринъ се подстрагалъ за монахъ.

Въ Омскъ, на пжтъ за Москва, се поминалъ архиепископъ Анатолий, както служилъ св. Литургия въ църква. Не го изнесли отъ църквата, а направо го сложили въ ковчегъ и опѣли.

Митрополитъ Новгородски Арсений умрѣлъ въ затвора отъ гладъ. Митрополитъ Агтангелъ е арестованъ въ Томска губерния заедно съ 14 архиереи.

Болшевишката властъ гони и преследва православното духовенство, а своитѣ равини оставя на спокойствие.

Тази е славата на Антихриста!

Предплати абонамента си, за да се ползувашъ отъ премията!

Въ Гетсиманската градина.

Луната сребриста ядосано скри се,
Забули я облакъ зловещъ;
И мълния високо въ мрака изви се,
Прорѣза небето съ тътнежъ.

*

Въ градината тихо листята шумящи,
Зашепнаха тъжни слова.
Трепнаха въ уплаха и птичките спящи . . .
— Въ нощта се разнесе мълва . . .

*

Свѣтнаха въ клонците пламнали факли,
Разливащи пламъци — кръвъ:
Отсреща къмъ Господа прииждаха хора.
Срѣдъ тяхъ Юда бѣ пръвъ!

*

„ . . . Когото целуна“ — каза той . . . И Иуда
Целуна въ устата Христа.
Небето потрепна и се по-зловещо
Настрѣхна въвъ ужасъ нощта.

*

Въ мигъ Петъръ се спусна съсъ ножъ въ ржката,
Но благий Учителъ го спрѣ:
— „Тозъ който ножъ вади“, зачу се въ тъмата,
„И той ще отъ ножъ да умре!“

*

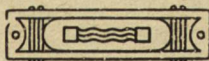
Туй чу го и Юда . . . И нѣкаква мжка
Загриза сърцето му тамъ.
Христосъ го погледна — при тази разлжка
Настрѣхна предателятъ самъ!

*

И пакъ възцари се мълчание гробно,
Мълчане на сълзи и жалъ . . .
Салъ листитѣ шѣпнѣха тихо въвъ ужасъ:
— „Учителя свой е Юда предалъ!“

Своге. 1925 год.

Л. П. Михайловъ.

Предъ разпятието.

Въ обятията на величественния Балканъ, срѣдъ вѣчно зеленитѣ борови гори, приютенъ е стариненъ манастиръ. Осамотена, отдѣлена отъ житейската суета съ грандиозната крепостъ на девствената природа, светата обителъ, върху посивѣлитѣ си стѣни, носи следи отъ много вѣкове и кървави знаци отъ безмилостно кръвопролитие. Не единъ безвѣрникъ, зълъ тиранинъ, съ невинна кръвь е заливалъ свещенитѣ стени и не единъ монахъ, смиренно шепнейки молитви, е загубвалъ главата си подъ ятагана на тирана. Въ тъмната верига на миналитѣ вѣкове, манастирътъ не единъ пжтъ се е стопявалъ въ пламъци, но и днесъ светата обителъ краси величественя Балканъ, защото пламъцитѣ и кървавия ятаганъ немогатъ нито да стопятъ духа на божествената любовъ и добрата, нито да обезглавятъ безсмъртната истина, разпъната на Голгота и възкръснала за животъ вѣченъ.

* * *

Ранно пролѣтно утро. . . Изъ една колиба близко до манастира, наполовина скрита въ малка пещера, излезе единъ високъ старецъ, облеченъ въ дълга черна дреха Бѣлитѣ му дълги коси на вълни се стелѣха върху широкитѣ му плещи. Това бѣше отецъ Леонтий, който въ онова рано утро отиваше съ лопата на рамо на картофената нива, близко до колибата му. А отъ кжде бѣше дошълъ този старецъ въ мо-

настира? . . . Какво бѣ неговото мирско име? . . . Това бѣше тайна за всички братя въ манастира. Само най-стариятъ отъ братята помнѣше, че нѣкога, много отдавна, Леонтий дошълъ неизвестно отъ кжде. Облеченъ билъ съ богати мирски дрехи, но ималъ много жестока и страшна физиономия. Тогава Игуменътъ на манастира дълго беседвалъ съ него, обаче отдавна игуменътъ е въ гроба, кждето е отнесълъ и тайната на отца Леонтия. Години много отъ тогава сж минали и сега дѣдо Леонтий се ползвуваше съ обичьта на всички братя, които го уважаваха заради неговата мждростъ и божествена доброта. Отецъ Леонтий усърдно работи на картофената нива. Въ това време, не далечъ отъ стареца, въ боровата гора се разнесоха пушечни изстрѣли. Старецътъ захвърли лопатата, дълбоко въздъхна, колѣнчи, прекръсти се и тихо зашепна! — „Милостиви Боже, спаси твоитѣ нещастни деца“! . . .

Завързало се бѣше сражение между разбойницитѣ, обитаващи вѣчнитѣ борови гори и изпратената потеря да ги избива. Пушечнитѣ изстрѣли стихнаха, а о. Леонтий още стоеше на колѣне и се молѣше. Не далечъ отъ себе си старецътъ зачу стенания на агонизиращъ човѣкъ. Веднага се затече къмъ гората и остана гръмнатъ: предъ него лежеше младъ човѣкъ, раненъ въ гърдитѣ. Отецъ Леонтий, безъ да се бави,

пригърна изпадналия въ безсъзнание раненъ и бързо го отнесе въ колибата си. Тукъ, той съ майчинска нежност постави ранения върху своето легло отъ папратъ, набързо превърза раната му, запали кандилцето предъ разпятието, поставено върху купчинка мраморни камъни, колѣнничи и почна да се моли:

— „О, Татко нашъ, свѣтло сияние на правдата, милостъ и доброта, награди ме съ велико щастие, мене, твоя недостоеенъ синъ, помогни ми да спася живота на ранения“ . . .

Презъ цѣлия день не се отдѣли отъ леглото. Едва мждящето кандилце изпълваше съ трепетливи сѣнки мрачната колиба. Лицето на ранения бѣше бледо, очитѣ хлътнали и засбиколени отъ голѣми тъмно сини кржгове. Отецъ Леонтий стоеше надъ ранения като ангелъ хранителъ и прѣскаше лицето му съ студена вода. Велика радостъ озари лицето на стареца, когато ранения полуотвори очитѣ си и съ тихъ, слабъ гласъ едва запита:

— За Бога, кажете ми, кжде съмъ и кой се грижи за менъ?..

— Чедо мое, ти си на грѣшната земя, а за тебе се грижи Спасителтъ. Този! — о. Леонтий посочи разпятието.

— Не! . . . Не! — продума едва чуто ранениятъ, загледанъ въ кроткото лице на стареца, сияеще отъ свѣтлината на божествената доброта.

— На грѣшната земя азъ не съмъ. . . Тамъ се носятъ плачъ и скърцания съ жби. . . Нийде тамъ не видѣхъ лица, като твоето, което да сияе въ такава

свѣтлина. Азъ видѣхъ на окжпаната въ кръвъ земя само вълчи лица съ лисичи очи — хора, които, намѣсто сърдце, носятъ камъкъ въ гърдитѣ си, а когато се усмихватъ, държатъ задъ гърба си остъръ ножъ. . . Въ твоитѣ очи, старче, грѣе слънцето на правдата, божествена обичъ и милосърдие. Сигурно ангелитѣ иматъ такива лица и азъ трѣбва да съмъ вече на небето.

Едва издума това, ранениятъ, безсиленъ, бавно затвори очитѣ си, а отецъ Леонтий, колѣнничи предъ разпятието и зашепна гореща молитва

Въ мигъ като че ли буря отвори вратата и влѣзоха въ колибата трима разбойници, въоржжени до жби, съ дълги черни коси и кръвясали очи.

— А, а. . . а! . . . изрѣмжа водачтъ на разбойницитѣ. — Ти, стари негоднико, спасявашъ моитѣ заклетѣ врагове?! . . . Ще видимъ какъ ще спасишъ себе си отъ мжчение?! . . .

Разбойниктъ изви острия си ножъ и звѣрски го заби въ гърдитѣ на ранения. Отецъ Леонтий се помжчи да задържи ржката му, обаче главатартъ на разбойницитѣ нанесе съ ножа си ударъ по главата му. Струя алена кръвъ бликна отъ раната и се разлѣ като вѣнець върху побѣлѣлата старческа глава. И съ кървавъ вѣнець на глава о. Леонтий колѣнничи предъ разпятието.

— А, още и ще го бранишъ, негоднико! . . . — изрева озвѣрениятъ разбойникъ, хвана стареца за черепа и почна да му извиа главата. Отецъ Леонтий съ страдалческа усмивка, сми-

ренно скръсти ржце на гърдитѣ си и се приготи да посрещне смъртта. Погледѣтъ на стареца, грѣящъ отъ свѣтлината на божествената доброта, срещна се съ кръвнишкия погледъ на разбойника. Главатарѣтъ на разбойницитѣ остана вкамененъ, и ржката, която държеше ножа, готовъ да обезглави озарения отъ небесна сила старецъ, безсилна почна да се отпуска надолу. Разбойникѣтъ побледнѣ. Двата му другари, насочиха пушкитѣ си къмъ стареца, но главатарѣтъ имъ разпери ржце и ги спрѣ:

— Не! ., Недейте го убива!.. Нѣщо страшно става съ мене. Дайте ми малко вода! . Нѣщо страшно става съ мене! . Поскоро вода! . . охкаше главатарѣтъ на разбойницитѣ и още държеше окървавения ножъ.

Отецъ Леонтий стана и подаде на разбойника дървена чашка съ вода. Погледитѣ на палача и жертвата се срещнаха. И когато разбойникѣтъ посѣгна да вземе водата, окървавениятъ ножъ падна отъ треперящата му ржка. Следъ като пийна малко вода, даде знакъ на другаритѣ си. И тримата разбойници безшумно излѣзоха отъ колибата на о. Леонтия. Главатарѣтъ вървѣше съ отронена на гърди глава, замисленъ и зашеметенъ, като че ли отъ внезапна силна свѣткавица, придружена съ гръмъ.

Отецъ Леонтий поглади челото на ранения и съ болка на душа почувствува смъртния мразъ. Съ кървавъ вѣнецъ на глава той колѣничил предъ разпятието и дълго се моли. Ма-

каръ и отслабналъ отъ многото изтекла кръвъ, той пригърна мъртвеца, изнесе го подъ близкия голѣмъ боръ и почна да копае гробъ. Когато слънцето залѣзваше, съ последнитѣ си сияния обливаше бѣлобрадия старецъ съ кървавъ вѣнецъ на глава, колѣничилъ предъ купчината прѣсна прѣстъ съ вдигнати ржце къмъ небото. А късно презъ нощъта отслабналъ, събирайки последнитѣ си сили, о. Леонтий влезе въ колибата си, запали кандилцето предъ разпятието и, като пожънатъ класъ, падна въ леглото си. Кандилцето хвърлѣше трепетлива свѣтлина върху бѣлобрадия старецъ. Съ полузатворени отъ умора очи,—о! колко много отецъ Леонтий приличаше сега на Христа съ окървавенъ тръненъ вѣнецъ, току що сваленъ отъ кръста.

Нощъта бѣше напреднала. Отецъ Леонтий ту се унасѣше въ сънъ, ту се разбудяше. По едно време той чу човѣшки стѣпки около колибата си. Старецѣтъ съ мжка се приповдигна на леглото, шепнейки:— „Велики Боже, дали не е нѣкой, който се нуждае отъ слабата помощъ на твоя слуга? О, Милостиви, дай ми сили да му помогна!“ . .

Въ този мигъ влезе въ колибата главатарѣтъ на разбойницитѣ, накиченъ съ много оржжия, но бледенъ и отчаянъ. Отецъ Леонтий съ божествена усмивка погледна своя палачъ, а разбойникѣтъ, развълнуванъ, тихо продума:

— Прости ми, старче! — и посѣгна да му целуне ржка.

— Азъ съмъ недостоенъ,

синко мой!... Нека Този — о. Леонтий посочи разпятието — нека Той, Който пролѣ кръвта си, за да измие човѣшкитѣ грѣхове, нека Той да ти прости.

— Прости ми, старче!... Когато днесъ безразсѣдно посѣгнахъ да те обезглавя, твоятъ крогъкъ погледъ ме обезоржжи. О, този погледъ ме преследва!... Ето, азъ не мога вече да убивамъ... Цѣлиятъ ми животъ, изтъканъ отъ престѣпления, сега ме отвращава и души. Знаеш ли, старче, азъ напуснахъ другаритѣ си, избѣгахъ отъ тѣхъ и дойдохъ при тебе да искамъ прошка и съветъ. Буря е въ гърдитѣ ми. Умътъ ми е мѣтень като водата на пролѣтнитѣ потоци. Азъ нищо не мога да реша... Кажми ми, мъдри и добри старче, не е ли по-добре да понижа съ куршумъ черепа си?... Защо да жевѣя? Кому е нуженъ моя окаянъ животъ?! Кому?...

— Какъ!.. Какво говоришь, сине мой? — съ последни сили продума о. Леонтий — Какво каза? — Кому е нуженъ твоятъ животъ ли?!... Преди всичко твоятъ животъ не е твой. Той е на Бога. И всѣки трѣбва да живѣе, щомъ е изпратенъ отъ Бога на грѣшната земя, защото милостѣта Божия е безкрайна и всѣки всъкога може да извърши едно добро дѣло. Азъ виждамъ какъ милостивиятъ Богъ простира дѣсницата Си, за да те спаси. Ела да те целуна!...

— Мене ли!... Мене, тзоятъ палачъ?!...

— Да, сине мой! Ти не си

толкова лошъ и окаянъ, колкото се мислишь. Дете на Бога си ти, и Той, като добъръ баща, никога нѣма да се откаже отъ своя, макаръ и блуденъ, синъ. Виждашъ ли разпятието?... Тамъ отъ лѣво и дѣсно на кръста има други два кръста върху Голгота. Върху тѣхъ сж разпѣнати разбойници. Христостъ отреди животъ вѣченъ на единия отъ тѣхъ, защото въ последнята си минута се покая и повѣрва въ Бога.

Разбойникътъ вперил погледъ въ разпятието, поставено върху нѣколко мряморни камъни. Главатарътъ на разбойниците стоеше вкамененъ и безъ воля, като листъ отбруленъ отъ силна буря, чиято сѣдба се чертае отъ волята на стихията.

— Сине мой, прошепна старецътъ — свали твоитѣ оржжия и ги закопай подъ мраморнитѣ камъни, върху които е прикрепено разпятието.

Разбойникътъ бързо размѣсти камънитѣ и почна да слага окървавенитѣ си оржжия. Отецъ Леонтий съзерцаваше каещия се разбойникъ. Старческитѣ немощни гърди бързо задишаха.

Съ вдигнати ржце къмъ небето, радостно просълзенъ, о. Леонтий шепнѣше:

— „Велики Боже, чудни сж Твоитѣ дѣла. Твоята мъдростъ е океанъ, Твоята доброта е безкрайностъ“!...

Вълнението сложи О Леонтия безсиленъ въ леглото. Старецътъ почувствува, че се губи въ нѣкаква топла мъгла и почва да му става леко, ле-

ко... Нѣкакви огромни пухови крила го издигатъ все нагоре и нагоре. Цѣлото небе изъ единъ пѣтъ се преобрѣща на огромно слънце и о. Леонтий шепнѣше: виждамъ Те о, Господи, и идвамъ съ радостъ да падна предъ свѣтлото Ти лице...

Когато главатарьтъ на разбойниците закопа подъ разпятието окървавения си оржия и се обърна,—въ леглото отъ папратъ лежеше студениятъ трупъ на о. Леонтия.

Ридания изпълниха колибата.

* * *

Въ ранно утро десетъ души старци, облечени въ черни дрехи и съ посребрени дълги коси, въ една носилка, изплетена отъ зелени борови клони, изнесоха отъ колибата бездиханния трупъ на отца Леонтия. Подиръ носилката вървѣше непознатъ за старците мжжъ, гологлавъ съ разкъсани дрехи на гърди и съ заплакани очи. Близко до пресния гробъ, подъ вѣковния боръ, старците безъ сълзи и ридания, погребяха о. Леонтия, колѣничиха и благодариха на Бога за Неговата милостъ, която отреди на Леонтия животъ вѣченъ.

Близко до гроба, седналъ бѣ младиятъ, непознатъ мжжъ и ридаше безутѣшно. Когато да си тръгнатъ старците, единъ отъ тяхъ кротко продума на ридашия:

— Синко, стани и ела съ насъ! Недей плака за Леонтия, защото той прилича на жътваря, който следъ като е пожъналъ златокласата си нива, седналъ е да си почива, рад-

вайки се на плодовете на своя трудъ. Леонтий пожъна небесна отплата за своя земенъ животъ. А твоите ридания ни казватъ, че ти имашъ дълбоки рани въ душата си. Ела съ насъ, и ний ще ти посочимъ божествените извори, съ чиято света вода като измиешъ раните си, тѣ бързо ще оздравѣятъ.

Младиятъ мжжъ ридаше безутешно. Старците отдавна се бѣха разотишли. Водачтъ на разбойниците целуна прѣсната прѣстъ на гроба и тръгна разбитъ къмъ колибата на покойника, влезе вътре, запали кандилцето предъ разпятието, колѣниче и почна да се моли:

— О, Ти, Който върху кръста на Голгота прости на — — — — —

Ранно пролѣтно утро. Изъ една колиба близко до манастира, наполовина скрита въ малка пещера, излезе старецъ, облеченъ въ дълга черна дреха, съ посребрени коси. Той носѣше лопата на рамото си и отиваше да работи на картофената нива близко до колибата му. До самата нива въ мжтното балканско поточе, старецътъ видѣ едно малко вълче, което съ последни сили се борѣше съ вълните. Старецътъ посѣгна и извади изъ мѣтните вълни вълчето, обаче то захапа за ржката своя спасителъ. Съ ангелска усмивка на лице, старецътъ пушна вълчето на свобода, вдигна разкъравената си отъ жбитѣ на вълчето ржка, прекръсти се и заработи на нивата.

А кой бѣше този старецъ?!...

Ив. И. Геновъ.

АНГЕЛЬ ВОПИАШЕ

Ангель вопиаше:

Модегхо М. И. № 78.

Муз. Д. Бортинск.

Ан-гель во-пи я-ше бла-го-дѣ-лу н-би, че-го ра-дѣ-ва ра-дѣ-ва ду-ша!

Три дне-вель ро-ба, и в-мрт-ви-я воз-виг-лу-ан-и ли-ди-е во-се-ли-те-ся

Allegro. M. M. ♩ = 72.

Музыкальный фрагмент, состоящий из вокальной партии и фортепиано. Темп Allegro, метр M.M. (♩ = 72). Ключевая подпись G-dur. Динамика p.

Свѣ. ти. ся, свѣ. ти. ся, но. выи И. е. ру. са. ли. ме! Спа. ва бо Гос. пор. ма! на Те. бѣ воз. си. я: ли. нуй ми. нѣ.

Музыкальный фрагмент, состоящий из вокальной партии и фортепиано. Темп Allegro, метр M.M. (♩ = 72). Ключевая подпись G-dur. Динамика p.

и ве. се. ли. си. Си. о. . не! Ти же чи. ста. я. кра. сун. ся Бо. ги рз. ди. ца? о во. . ста. ми. и ро. ж. дес. тва Тво. е. го. .

rallent.

СЛАВЯНСКИТЪ ПРОСВѢТИТЕЛИ

Урокътъ на живота.

1. Споредъ наблюдението на единъ лѣкаръ надъ семействата на негови пациенти въ продължение на 20 год. лѣкарска практика, отъ 342 разсипани семейства 320 съвсемъ не посещавали църква. Отъ 417 заблудени младежи и девизи, нанесли петно върху своитѣ родители съ поведението си, само 12 не странѣли отъ църковна молитва. Отъ 23 банкери нито единъ не посещавалъ църква даже въ празнично време. Отъ 25 синове, безсърдечно отнасеци се къмъ своитѣ родители, всички отъ детинство ни единъ пжтъ не сж посрещали по християнски свѣтлитѣ дни на Пасхата.

Не говорятъ ли тия факти изъ живота за справедливостта Божия къмъ ония, които възставатъ противъ Бога и злоупотрѣбватъ съ Неговата благодать? Не сж ли вѣрни и думитѣ на Словото Божие за подобни случаи въ живота на хората: Прит. 1, 20—33. Осия 10, 13. Иерем 18, 5—10. Галат. 16, 7. Апокал. 2—3 гл.

2. Споредъ наблюдението на двама лѣкари, отъ 95 деца, родени отъ бракове въ близко родство, родили се: 44 идиота, 12 скрофулни, 1 глухонѣмъ, 1 джудже и само 37 имали сносно тѣлосложение. Въ институтитѣ на глухонѣмитѣ четвъртината отъ намиращитѣ се деца сж рожба на бракове при забранени родства. Въ Сев. Америка, въ нѣкои окржзи, между децата на негритѣ, които иматъ обичай да се женятъ роднина, на 47 чо-

вѣка пада се единъ глухонѣмъ. Въ сжщитѣ окржзи между европейцитѣ, които избѣгватъ подобни бракове, на 4292 се пада единъ глухонѣмъ. Богатитѣ евреи въ Англия иматъ обичай да сключватъ бракове между първи братовчеди, и въ тѣхнитѣ семейства има грамаденъ процентъ: кжсогледы, пелтецы, идиоти и въобще хора, страдащи отъ разни неджзи. Отъ 120 родственни брака, 22 били съвършено безплодни. Споредъ признанието на много учени, въ цѣлата природа нѣма по-несъмнѣнъ законъ отъ тоя, споредъ който всичко, което произрастя отъ земята, постоянно изисква за себе си все нова и нова почва. Тоя законъ, начъртанъ отъ Твореца въ природата, найясно и най-опредѣлено е изразенъ отъ Него по отношение хората, и нарушителитѣ на тоя законъ се подхвърлятъ на наказание отъ страна на самата природа. И колкото по често въ едно и сжщо племе се нарушава тоя законъ на Твореца, толкова повече вреда има за неговитѣ нарушители. Православната Църква строго забранява бракове между близки роднини. Тя старателно пази зовета на Господа: Кн. Левитъ 18 гл.

3. Извѣстно е, че въ Франция християнската църква е въ гонение, че въ училищата е запрето преподаването на Законъ Божи. Французкитѣ ученици въ училището нито дума не чуватъ за Бога, за Спасителя на Свѣта, за Него-

вото Евангелие. Въ сщщото време богохулството въ училището не само не се запрещава, но се и поощрява. Такова отношение къмъ Законъ Божи се продължава много години. И ето какво говорятъ цифритѣ на официалнитѣ съобщения.

Всѣка година числото на браковетѣ значително се намалява, а числото на разводитѣ бързо се увеличава. Убийствата, самоубийствата ежедневно растатъ по число. Умиращитѣ сж два пжти повече отъ раждащитѣ се. Въобще населението въ страната по-степенно се съкращава. Въпреки това, престжпленията ежегодно се увеличаватъ съ 10%. Най-голѣмъ процентъ на престжпностъ сж дали ония мѣстности, въ които най-стро-го се прилагали законитѣ противъ религията. Почти една пета отъ всички углавни престжпления пада на несъвършенолѣтнитѣ. При това отъ църковнитѣ училища излизатъ престжпници 9 пжти по-малко, отъ колкото изъ безрелигиознитѣ училища. Престжпността средъ грамотното население е два пжти повече отъ оная средъ неграмотното.

Презъ половината на миналото столѣтие французитѣ били най-резвевъ народъ, а сега по количеството на употрѣбявания спиртъ Франция стои

надъ всички страни. Само въ единъ Парижъ има до 3 хиляди кръчми. Въ цѣлата страна има около единъ милионъ и четирестотинъ хиляди спиртни фабрики. Привичката да се пие се добива още въ училище, ако не и по-рано. Между работната класа обикновено майкитѣ даватъ на кърмачетата смѣсь отъ кафе съ ракия, за да спятъ.

Всѣки пжтъ, когато се публикува отъ правителството подобна прескърбна статистика, въ Франция се издигатъ вопли, че правителството не взема никакви мѣрки за ограничаване на престжпността и противъ намаляването на населението. Но мѣрки сж се вземали и се взематъ въ видъ на закони противъ старитѣ ергени и въ полза на семейнитѣ, противъ пиянството и престжпността и пр. Нищо обаче не помага отъ онова време, откато правителството почна да гони Законъ Божи отъ училищата и отъ живота на населението.

Читателю! Цифритѣ навсѣкжде говорятъ, а наблюденията потвърждаватъ, че който забравя Бога, и Богъ го забравя съ Своята милость, като вразумява неразумния съ предоставяне на собственитѣ му сили. А нашитѣ сили сж слаби и нищожни. И ето — беда и нещастия въ нашия животъ.

Братството на Бѣлия Кръсть приготвява и продава икони на дъска въ разни размѣри и цени: 20, 30, 80, 200, 600 лв. а сжщо и покровци.

Какво казва великият писател Т. М. Достоевски за Бога.

Ако можеха математически да ми докажатъ, че истината е вънъ отъ Христа, азъ бихъ се съгласилъ по-скоро да остана съ Христа, отколкото съ истината.

Ако нѣма Богъ, ако тая идея е искуствена у човѣчеството, тогава човѣкъ е шефъ на земята, на свѣта. Но какъ човѣкъ ще бжде добродетеленъ безъ Бога? Кого тогава той ще обича?

Живописцитѣ изписватъ Христа споредъ евангелскитѣ разкази. Азъ бихъ Го изписалъ иначе. Бихъ Го изобразилъ самичъкъ — нали ученицитѣ Му Го оставяли самичъкъ. Бихъ оставилъ при Него само едно дете. Детето си играе при Него. Може би разказва Му нѣщо на своя детински езикъ. Христосъ го слуша, ала срѣдъ туй се замисля. Неговата ржка неволно, неосетно се слага върху свѣтлата главичка на детето. Той гледа въ хоризонта, въ далечината. Велика мисълъ, какъвто е цѣлиятъ свѣтъ, се съзира въ Неговия погледъ. Лицето Му е печално. Детето млъква, пада на колѣне и, подпирайки се съ ржичката си, замислено, както децата понѣкога се замислятъ, непрестанно гледа на Него. Слънцето залѣзва.

Ето моята картина.

Азъ приемамъ Бога направо и просто. Но ето какво трѣбва

да се отбележи. Ако има Богъ и ако Той наистина е създалъ земята, както ни е това известно, Той я създалъ споредъ Евклидовската геометрия, а човѣшкиятъ умъ — само съ понятието за тритѣ измѣрвания на пространството. Между това, намѣрвали сж се и сега даже се намѣрватъ геометри и философи, които се съмнѣватъ, че цѣлата вселена, или по-общирно казано, цѣлото битие, е било създадено само по Евклидовска геометрия. Тѣ се осмеляватъ даже да мислятъ, че две паралелни линии, които споредъ Евклида, никога не могатъ да се срещнатъ на земята, може би, биха се срещнали нѣкъде въ безконечността. Ако азъ даже това не мога да разбера, какъ тогава ще разбера Бога? Азъ смирено съзнавамъ, че моя умъ е Евклидовски, земенъ, а поради това, какъ ние ще решаваме онова, което не е отъ тоя свѣтъ. И тѣй, азъ приемамъ съществуването на Бога, приемамъ и Неговата премждростъ, Неговата целъ — съвършено неизвестна за насъ, — вѣрвамъ въ реда, въ смисъла на живота, вѣрвамъ въ вѣчната хармония, вѣрвамъ въ Словото, къмъ Което се стреми вселената и Което Само е „било у Бога и Което е самъ Богъ“. Азъ съмъ убеденъ като младенецъ, че страданията ще минатъ и ще се забравятъ, че цѣлиятъ обиденъ комизъмъ на човѣшкитѣ противоречия ще из-

чезне, като жалъкъ миражъ, като гнусна измислица на малко силния и мъничкия човѣшки умъ, че, най-после, въ свѣтовния финалъ, въ моментъ на вѣчната хармония ще се случи и яви нѣщо тъй драгоценно, че ще бжде достатъчно за всички сърдца, за укротяване на всички негодувания, за изкупление на всичкитѣ злодеяния човѣшки, на всичката проляна отъ хората кръвъ, ще стигне, щото не само да се прости, но и да се оправдае всичко, което се е случило съ хората.

—
 Азъ не мога да си представя време, когато човѣкъ може да живѣе безъ Бога и въобще възможно ли е това нѣкога. Моето сърдце всѣкога е решавало, че това е невъзможно. Азъ си представямъ, че боятъ вече се е свършилъ и борбата е престанала. Следъ проклятията, следъ парчетата калъ и викове настанало е затишие. Хората сж останали *сами*, както сж желали. По-напрешната велика идея ги оставила. Великиятъ източникъ на силитѣ, който ги хранилъ и грѣлъ до сега, загиналъ. Това билъ последния день на човѣчеството. И хората изъ веднажъ разбрали, че тѣ останали съсемъ сами и почувствували великото си сирачество. Осиротѣлитѣ хора веднага почватъ да се притискатъ единъ къмъ други, все по-тѣсно и все по-любовно. Тѣ се олавятъ за ржце, разбирайки, че сега сами тѣ сж всичко единъ за други! Изчезва великата идея за безсмъртието и цѣлата оная любовъ къмъ Оня, Който е билъ безсмъртенъ,

се обръща у тѣхъ къмъ природата, къмъ свѣта, къмъ всѣка билка. Тѣ възлюбватъ земята и живота тъй много, че постепенно свикватъ да живеятъ само съ временното. Тѣ почватъ да забелѣзватъ и биха открили въ природата такиви явления и тайни, каквито по-рано не сж и предполагали, защото гледатъ вече на природата съ нови очи, съ погледа на любовникъ къмъ любима. Тѣ се пробуждатъ и бързатъ да целуватъ единъ другиго, бързайки да се сбичатъ, като съзнаватъ, че днитѣ сж кжси, и че това е всичко, което ще имъ остане. Тѣ работятъ единъ за други и всѣки дава на всички своето състояние и това за него е щастие. Всѣко дете знае и чувствува, че всѣки на земята му е майка и баща. „Нека утрешниятъ день да бжде мой последенъ день — мислятъ всички, като гледатъ на залезващото слънце. Все равно ние ще умремъ, но ще останатъ всички тия, а следъ тѣхъ децата имъ, и тая мисль, че тѣ ще останатъ, все тъй любещи и треперещи единъ за други, замѣня мисълта за задгробната среща. Тѣ се надпреварватъ въ любовъта, за да заглушатъ великата тжга на своитѣ сърдца. Тѣ сж горди и смѣли за себе си, а се боятъ само единъ за други. Всѣки трепери за живота и щастieto на другия. Тѣ сж нежни и се срамуватъ, за гдето до сега не сж били такива. Тѣ ласкаятъ единъ другиго като деца. *И въпреки всичко това, азъ все пакъ не мога да мина безъ Христа, не мога да не Го въобразя средъ осиротелитѣ хора...*

А. Небовъ.

Богъ е!..

Ний свѣтъ се мѣ на та и га на мѣ за плодъ, но жътва то ва
га та и да ва самъ Госъ погъ. Те Той джъ джъ ни праща и
слънцето да грѣй, те всичко Той на гажда, но джъта да да у зрѣй!
Богъ е, Богъ е. Ний то за всичко въ този свѣтъ бди! О, Богъ е, Богъ е.
Ний то ни пази отъ бди!

Ний сѣемъ семената
И чакаме за плодъ,
Но жътвата богата
Я дава намъ Господь!

*

Че Той дъждець ни праща
И слънцето да грѣй,
— Че всичко Той нагажда,
Плодътъ за да узрѣй.

*

Припльвъ

Богъ е, Богъ е, Който
За всичко въ този свѣтъ бди!
О, Богъ е, Богъ е, Който
Ни пази отъ беди!

* * *

Въ душитѣ на децата
Зрънца свещени спжтъ,

— Зрънца на обичъ свята,
— На правда въвъ свѣтътъ.

*

Дъждець прати имъ, Боже,
Въ зари ги Ти облѣй, —
Отъ тѣзъ зрънца, о, Боже,
Обилень плодъ да зрѣй.

Припльвъ.

*

Че ти си, Боже, радость,
Вишь Умъ и свѣтлина;
Води Ти нашата младость
Къмъ свѣтла бжднина.

*

Ний сѣемъ семената
И чакаме за плодъ,
Но жътвата богата
Я дава Господь!

Припльвъ.

Нашиятъ печатъ за жената

Жената и любовта къмъ ближния.

Безумието, извършено въ „Св. Недѣля“, не можеше по никой начинъ да бжде дѣло на жена. Всѣка жена, отъ най-простата до най-учената, отъ-спокойната до най-фанатичната, би се от-вратила да участвува въ пѣк-ления планъ да се разруши единъ храмъ, препълненъ съ невинни жени и деца. Даже и най-заслѣпената жена, даже и най-лудата жена не посѣга на жена и дете. Защото за же-ната, която е предназначена да продължава човѣшкия родъ чрезъ материнството и детето, което е новия, бждещия жи-вотъ, тѣ сж свети и неприкосно-венни. Свети и неприкосновен-ни ги правятъ тѣхната слабостъ любовъ и невинность. Свети и неприкосновенни ги правятъ самитъ тѣхни качества на же-на и дете. Не умраза, не зло-ба, не жестокость изпълватъ душата на жената; не отмъ-щение свѣти въ невиннитѣ очи на детето. Жената е лю-бовъ и свѣтлина, детето е не-винность и чистота. Човѣко-ненавистничеството и кърва-витѣ убийства сж несъвмѣстими съ помислитѣ на жената и усмивката на детето.

И за това презъ всички вре-

мена и въ всички страни, при най-голѣмитѣ политически ка-тастрофи и народни бѣдствия, войни и кръвопролития, жената и само жената е оставала вѣр-на на учението Христово, кое-то е любовъ и правда, мило-сърдие и доброта. Жената и само жената въ моменти на човѣшко „мжжко“, по право би трѣбвало да се каже — безумие, като това на 16 априлъ у насъ, е едничкия за-логъ, че всичко не е изгубено, че още е жива човѣшката лю-бовъ, че още не е изгасналъ лжчтъ на божествената правда въ живота.

Горнитѣ свѣтли качества на жената, които я добре харак-теризиратъ, налагатъ ѝ да за-стане вече съзнателно и пред-намѣрено на своя спасителенъ постъ: да сѣе любовъ къмъ ближния въ обезвѣренитѣ и озлобени „мжжки“ души и да се готви достойно да поеме своя дѣлъ въ воденето на общественитѣ работи — за благо на семейството, за разчистването на умразитѣ и престжпленията въ обществе-ния животъ, за спасението на родината и на цѣлия човѣшки родъ.

„Ж. Погледало“.

Бракътъ нѣкога и днесъ.

Бракътъ е въ криза. Бракътъ е миниранъ отъ долу, — отъ самия животъ; бракътъ е разяжданъ отвътре — отъ самитѣ свързани съ него; бракътъ е сплванъ и потисканъ отгоре — отъ закони и предразсѣдаци. За да се види това най-ясно, ние ще си позволимъ да напомнимъ съ нѣколко думи картината на брака въ недалечното минало на нашитѣ дѣди и бащи.

Въ продължение на цѣли вѣкове до освобождението и малко следъ него, бракътъ е билъ наистина свещенна и ненарушима връзка между дветѣ сключващи го страни. Вѣрно е, че, съгласно евангелскитѣ думи, жената е трѣбвало да се подчинява на мъжа, но това подчинение е било оправдаемо поради фактическото господарство на мъжа, тъй като жената съвсемъ не е вземала никакво участие извънъ домашния животъ. Нѣщо повече: това подчинение е било даже благотворно, защото е осигурявало единството, спокойствието, напредъка на семейството, защото е спомагало за създаване на здраво поколѣние и за правилното му възпитание. Моралътъ на жената е трѣбвало да бѣде абсолютенъ, защото такъвъ е билъ и морала на мъжа. Колко строги сж били нравитѣ нѣкога, може да се види отъ народното творчество. Исключителнитѣ случаи на семейни раздори или на изневѣрвания сж възпѣвани като събития. Непрестанни грижи и трудъ за

благосъстоянието на семейството отъ страна на мъжа, непрестанни грижи и трудъ за домашнитѣ нужди и отглеждането и възпитанието на децата отъ страна на жената — ето историята на старото, доосвободително семейство. Вѣрно е, че то е било затворено, егоистично, рутинно, абсолютно; вѣрно е, че само мъжътъ е заповѣдвалъ, а жената е била повече мълчелива, преданна, любеща съпруга и майка, а по-малко съветница и другарка; вѣрно е, че жената не е участвувала извънъ домашния животъ — нито духовенъ, нито икономически, ала още по-вѣрно е и това, че макъръ да е билъ такъвъ бракътъ съ положителни и отрицателни страни, все пакъ той е могълъ да създава нови поколѣния, преди всичко здрави физически и годни да се развиватъ духовно, щомъ се поставятъ въ условия, благоприятни за това.

Презъ последнитѣ две десетилѣтия, а особено следъ войнитѣ и най-вече въ градоветѣ, бракътъ представлява тъкмо обратнитѣ черти на току що описания.

Мъжътъ за който, нѣма нищо честно, морално, свето, освенъ печалбата и наслажденията, гледа на семейството или като на фирма за украшение, или, въ най-добрия случай, като на мѣсто, дето може да си почине отъ грижитѣ, но и отъ безумнитѣ наслаждения и удоволствия, които е търсилъ и намиралъ навънъ. Светостъта на домашното огнище за него отдавна не съществу-

ва. Съпружеската вѣрностъ за него е глупавъ предразсѣдѣкъ; разбира се, по отношение къмъ жената, това не е предразсѣдѣкъ, а законъ. Въ резултатъ пълна свобода — сир. премахане на всѣка истинска връзка между мъжа и жената...

Бракътъ е въ криза. Бракътъ е заплашенъ въ основитѣ си. Бракътъ престава да бжде цимента на обществена-

та клетка, която се казва семейство. Бракътъ престава да имплусира младитѣ и да твори здравото физически и духовно бждеще поколѣние.

Младежи и отъ двата пола, бащи и майки, законодатели и учители, държавници и учени — замислете се надъ тая криза и отговорете на въпроса: — Какво да се прави?

ibid.

ДОМАКИНСКИ ИЗВЕСТИЯ

Медицински съвѣти

1. За болката при гълтането.

Когато болния се оплаква, че го боли когато гълта, трѣбва да се увѣримъ, има ли огънь или не. После да се погледне въ гърлото. Ако има въ гърлото червенина, а огънь нѣма, това показва, че има просто възпаление на гърлото. Ако има огънь и силна червенина, трѣбва да се прегледа всичкото тѣло — нѣмали по него червени пъпки (не се ли е изриналъ) Ако не се е изриналъ, значи, че у болния има просто възпаление. Ако се е изриналъ по тѣлото, показва, че има скарлатина. Когато има огънь и сливицитѣ сж покрити съ зеленикаво вещество, — това

показва, че има гнойно възпаление. Ако има зеленикаво вещество на мжеца или на стеницѣ на гърлото — това показва, че е гнойно възпаление.

За болкитѣ въ корема

Добре да се разпита, гдѣ боли. Ако боли подъ лжжичката и при това му се повдига да бълва, значи, че има възпаление въ стомаха.

Ако болката се чувствува около пжпа — възпаление на тънкитѣ черва.

Ако боли цѣлия коремъ и езикътъ е червенъ, влаженъ и не е покритъ съ никакво вещество, у болния има навѣрно вѣтрове въ червата.

Когато боли и има диария — има възпаление не само въ

тънкитѣ, но и въ дебелитѣ черва

При продължителни болки подѣ лъжичката трѣбва да се обърне внимание, нѣма ли малокръвие или охтика.

Ако болката е малко по-високо отѣ дѣсната слабина и при това по-напредѣ е имало запичане и на мѣстото на болката се напипва отокѣ, който много боли, вѣроятно, има възпаление въ слѣпото черво.

Когато болката въ цѣлия коремъ е извънредно силна, болниятъ има огънь, пулсътъ му едвамъ се напипва, очитѣ му хлѣтнали и при това повръща, — болния има остро възпаление на плеврената ципа.

Когато болката се появява отѣ време на време въ дѣсното подребрие и по-рано е имало жълтеница, болния страда отѣ жлъчни камъни.

Най-после при продължителна болка и запичаче трѣбва да се разпита не е ли работилъ болниятъ на фабрика за бѣлило или захаренъ свинецъ, да се разгледатъ вѣнцитѣ — не сж ли посинѣли, за да се убедимъ, нѣма ли у болния продължително свинцово отравяне.

Спиртнитѣ питиета

Никога не давайте на децата, спиртни питиета, защото тѣ тровятъ душата и тѣлото. —

Всѣка изпита чашка всѣка изпушена цигара, убива частица отѣ здравето и живота на човѣка. Хвърлете чашката и цигарата, ако искате да бждете здрави и по-дълго да живѣете.

Никога не трѣбва да се скжпитѣ за доброто четиво, защото

то му дава духовна храна безѣ която човѣкъ се превръща на животно, което само вегетира.

Народѣ, който употребява алкохола, тютюна, и месото, доказва, колко малко е направено за неговото благосъстояние и благоденствие.

Домашни съвети.

Млѣкото при варене да не се пресича.

Млѣкото при варене, за да не се пресича, ще трѣбва да се дои въ добре пречистени и измити сѣдове. Сжщо и тенджерата, въ която ще се вари, ще трѣбва добре да е измита. Най-хубаво е млѣкото да се държи и вари въ емайлиранъ сѣдъ или пѣкъ гледжосанъ такъвъ, и то въ този сѣдъ, освенъ млѣкото, друго нищо да не се вари. За да не се пресича млѣкото, преди да се сложи на огъня, поставя се въ сѣда една бучка захаръ.

Какъ се познава нечистия медъ.

На пазаря, освенъ чистия центрофуженъ медъ, за по-голъма печалба се изнася и утайкъвъ съ примѣси отѣ друго. За да се увѣри човѣкъ дали меда е чистъ, неподправенъ, взима се отѣ него две лъжичи и се смѣсва съ 5 — 6 лъжичи чистъ спиртъ въ една чаша. Смѣстѣта се разклатва до като се получи гѣста течностъ. Следъ това чашата се оставя нѣколко часа 1—2 да се устои. Ако медътъ е чистъ, на дното нѣма да остане никиква утайка и течността ще е еднообразна, ако ли е подправенъ, примѣсенъ съ нѣщо дру-

го, на дъното ще има гжста бѣла утайка.

Дали една крава е бременна.

Това се познава като отъ нея се надои малко млѣко. Съ една сламка се взема отъ него и се капи въ чаша съ вода. Ако капката отъ млѣкото се разпространи по всички посоки, преди да стигне до дъното, тя е ялова, ако ли капката падне на дъното, безъ да се разпръсне, кравата е бременна.

Хлѣба да не лови плесень.

За да може хлѣбътъ да стои повече време и да не лови плесень, щомъ като се извади отъ фурната, се поставя съ горната кора единъ връзъ другъ въ единъ брашненъ чувалъ. Чувалятъ се закачва на провѣтриво мѣсто. Така оставенъ, хлѣбътъ може да изтрае 4—5 седмици.

БЕЛЕЖКИ.

Къмъ читателитѣ.

Съ тая книжка се започва III годишнина на сп. „Християнка“. Списанието се посреща отъ всѣкжде съ особено задоволство и буди интересъ. Това ни радва. Ние ще се потрудимъ още повече да задоволимъ читателитѣ си. Но искаме и отъ ония, които получаватъ списанието, двѣ нѣща: 1) молимъ ги да побързатъ съ вносане на абонамента си и 2) сами да се потрудятъ за разпространяването на списанието. Всѣкой, който милѣе за духовната литература и за дѣлото Христово, трѣбва да стори това. Нека бжде изправенъ абонатъ по плащане абонамента и нека

се потруди да запише поне само два абоната за „Християнка“. Нима всѣки отъ насъ нѣма по двама познати или роднини?

Трудниятъ подвигъ, съ който се заловиха сестритѣ на „Бѣлия Кръстъ“, като се пръснаха изъ отечеството, за да записватъ абонати за „Християнка“, „Библия въ картини“ и „Жития на светиитѣ“ се увѣнчава съ успѣхъ. Въ редакцията се получаватъ отрадни сведения. На всѣкжде сестритѣ сж посрещани радушно и мнозина се записвали. Братството особено благодари на всички благовоѣйни свещеници и добри християни и християнки, които сж взели присърдце дѣлото на

сестритѣ и сж ичѣ дали съдействию, па даже заедно съ тѣхъ се и потрудили. Ние знаемъ, че тия ревнителѣ сж твърде скромни. Но, въпреки това, въ следната книжка, ще си позволимъ да съобщимъ имената имъ, като сътрудници, ревнителѣ, духовни братя и сестри на Братството. Богъ да ги стократно възнагради и да не вдига Своята дѣснаца отъ тѣхъ и семействата имъ.

Печатането на „Библия въ картинѣ“ и **„Жития на светиитѣ“** продължава. Излъзли сж вече по нѣколко коли отъ тѣхъ. Тѣ, наистина, ще бждатъ цѣненъ приносъ въ нашата духовна литература и истинска настолна книга и украшение на християнската кжца. Побързайте да се запишите за тѣхъ и внесете абонамента си преди изтичането на срока за записване съ намалена цена! Четете обявлението на корицитѣ на тая книжка.

Благодетели на Братството „Бѣлъ Кръсть“. *Ангелъ Георгиевъ* отъ София, ул. Ибъръ подари на Братството три декара земя около Захарната фабрика; *Кирияки Н. Нончева* отъ Пловдивъ подари една покривка за св. престолъ за Братствената църква; *Ненчо Палавеевъ* подари 30,000 лв. за фонда на Братството; *Иванъ Христовъ*, ул. Брегалница, София, подари една покривка за св. престолъ; *Стоянъ Петровъ*, ул. Пиротска, София — една голѣма бакърена тенджера. Братството крайно благодари на тия благодетели и молитствува Бога за тѣхното здравие и благополучие.

1600 години се навършватъ на 21 май ст. стилъ отъ Първи Вселенски Съборъ, станалъ въ Никея въ 325 год. По тоя случай и за прослава на това събитие архиерейския синодъ на Руската православна църква задграница съ указъ № 335 отъ 22 февр. т. г. обявява казания день за празниченъ за цѣлата Руска църква задграница. Тогава ще бждатъ извършени тържествени богослужения съ молебни пѣния и прочитане на специално по случая на архиерейския синодъ послание, разясняваще значението на споменуваното събитие и на тържественото му празнуване.

Забранено танцуване въ сжбота. Въ Англия, дублинскиятъ епископъ Калви отпавилъ до всички вѣрващи отъ своя диоцезъ послание, съ което имъ забранява да танцуватъ въ *сжбойнитѣ вечери*. Тежки църковни наказания ще постигнатъ всички, които не изпълняватъ това! Въ случай на неизпълнение епископътъ щѣлъ да прибѣгне къмъ още по-строги мѣрки, които му давали Христосъ и църквата.

Това той сторилъ, защото танцувалитѣ въ сжбота вечерь се уморяватъ, почиватъ си цѣлата недѣлна сутринь, поради което не имъ е възможно да присѣтствуватъ на Литургия, — присѣтствие строго задължително за християнитѣ, тъй като въ противенъ случай се грѣши тежко.

Еволюционата теория на Дарвина въ последно време е подложена на силни нападки

въ Съедин. Щати и има вече случаи на отстраняване отъ училищата на учители, убедени защитници на тази теория, заради тѣхното „безбожие“. Въ щата Тенезе е публикуванъ единъ законъ, който чисто и просто забранява разпространението на учението на Дарвина въ училищата. Въ закона е казано, че се забранява на всѣки учител, отъ което и да било училище въ щата, да преподава всѣка теория, която отрича библейското учение за сътворението на свѣта и учи, че човѣкътъ е произлѣзълъ отъ по-ниши животни. Управителтъ на щата е обяснилъ, че този законъ е единъ протестъ срещу противорелигиозното движение, което отрича библейскитѣ истини и чрезъ това влияе зле върху възпитанието на децата и върху институтитѣ на страната.

Женскиятъ съюзъ въ германия се е обърналъ съ гвърде интересенъ позивъ къмъ своитѣ провинциални дружества, които свиква на общогермански конгресъ. Лозунгътъ на конгреса е: борба съ упадъка на морала, съ безнравствеността въ градоветѣ, съ повърхностното възпитание на младежта, съ порнографическата литература, съ развратителното влияние на „танцувалнитѣ“ клубове и т. н. „Само жената, — се казва въ позива, — може да почне кръстоносенъ походъ противъ развалата на нашитѣ дни, като майка, сестра, дъщеря, съпруга, — жената страда отъ язвитѣ на нашето безпринципно, изгубило морални осно-

ви, общество, повече отъ всички. Не забравяйте, че статистиката на Берлинъ показва увеличението на престѣпността противъ нравствеността почти съ 60 на сто въ сравнение съ времето преди войната. Жената трѣбва да се застѣпи противъ заплашваното домашно огнище, за семейството. Нужно е повръщане назадъ къмъ здравата и върна нравственостъ.

Болшевишка Русия умира.

Вестникъ „Миръ“ въ броя си отъ 18 того е помѣстилъ на уводно мѣсто статия подъ заглавие: „Руското нещастие и нашитѣ комунисти“. Статията живо рисува престѣпната безсъвестностъ на хората, които днесъ стоятъ на чело въ Русия, какъ тѣ считатъ за нищо човѣшкиятъ животъ, ограбватъ нещастния руски народъ, пилѣятъ неговитѣ средства, а самия него оставятъ да мре отъ гладъ. Правимъ следния цитатъ:

„Руския комисаръ на про-свѣтата Луначарски, е отправилъ до презрѣнитѣ граждани на капиталистическа Европа единъ трогателенъ позивъ, съ който апелира къмъ човѣшката милостъ, да се притече на помощъ на измъчения руски народъ, който бедствува и умира.

Рускитѣ деца, обяснява позива, скитатъ по обширната руска земя на стада — гладни голи, боси — подивѣли и оскотѣли. Тѣ нападатъ села и градове и ги опустошаватъ, както скакалицитѣ опустошаватъ нивята и ливадитѣ. Лу-

начарски моли Европа за помощ и спасение.

За насъ, българитѣ, този позивъ на рускитѣ комунисти — е една нова мерзостъ. Русия, която има средства да изхранва дармиедитѣ на цѣлия свѣтъ; Русия, която пилѣе стотини милиони, за да подпали междусобната война въ нашата злочестна родина; Русия, която обсипва съ злато хора като Петрини, Грънчаровъ . . . които сж способни на всѣко злодеяние, — тая Русия простира рѣце за помощъ, за подаяние. Тая Русия нѣма хлѣбъ за децата си. Тая Русия умира!

Като чете човѣкъ тоя отчаянъ позивъ, който ясно разкрива дълбочината на комунистическия погромъ, струва му се, че чете нѣкой фантастиченъ разказъ отъ старитѣ времена, дето се разказва, че призраци бродятъ изъ необитаеми пушинаци. Така далечъ е отъ нашитѣ понятия голѣмото руско нещастие.

Тукъ човѣкъ вижда, какъ човѣшкото безчестие, човѣшкото безумие и безсрамие нѣматъ предѣлъ. Децата на най-голѣмата свѣтовна империя — скитатъ като дивечъ по горитѣ, както не скитатъ децата на африканскитѣ диваци. Неволно човѣкъ се запитва: де сж тѣхнитѣ семейства? Де сж тѣхнитѣ бащи и майки? Де сж тѣхнитѣ роднини? Де е руската властъ?

Какъ сж стигнали тѣ до това положение на скитници? Кои сж дълбокитѣ причини на това нечовѣшко нещастие?

На тѣзи страшни въпроси позива на другаря Луначарски

не отговаря. Съветскиятъ комисаръ не се чувствува отговоренъ.

Тая плачевна заповѣдь, обаче, съдържа сама по себе си едно силно обвинение къмъ самозваннитѣ обновители на великата руска империя. Тоя позивъ изразява резултата на едно осемгодишно непрѣкъснато управление, което обѣщаваше златни планини, а донесе само гладъ и смъртъ. Това е едно официално признание на поражението на комунизма. То е единъ позоръ“.

Библията — най-разпространената книга въ свѣта.

Лондонското библейско д-во, отъ дълго време се занимава съ разпространение на Сзетото Писание по всички кѣтове на земното кълбо. Отъ отчета за 1924 г. се вижда, че Библията остава най-разпространената книга, която се печати въ много екземпляри.

Дружеството прѣзъ миналата година е напечатало Библията въ 10 милиона екземпляра, които сж разпродадени. Най-важната страна, гдѣто се разпрсстранява Библията, е Китай. Въ тая страна Библията се чете най-усърдно.

Околъ 4,200,000 тома отъ Библията на разни китайски нарѣчия сж разпродадени въ Китай.

Най-слабо е разпродадена презъ последнитѣ години Библията въ съветска Русия. Тукъ правителството е запретило продажбата на Св. Писание. Луничарски, комисарътъ по просвѣтата, смѣталъ по

едно време да преработи Библията за политически цѣли, т. е. да я впрѣгне въ хумота на комунизма. Той учредилъ конкурсъ за изработване на комунистична библия. Полученитѣ, обаче, ръкописи на комунистичната библия се оказали съвсемъ негодни за цѣльта. Луначарски тогава запрѣтилъ печатането на Библията въ предѣлитѣ на съветското царство.

Това запрещение само увеличило твърде много цѣната на Библиитѣ, защото много

мжно могли да се доставятъ отъ населението. Много селяни били готови да дадатъ една крава или единъ конь за единъ екземпляръ Св. Писание.

Запитанъ за запрещението да се продава въ Русия Библията, Раковски отговорилъ, че е запретенъ само вноса на Библията въ съветска Русия, а не и четенето ѝ. Но понеже въ Русия е запрето печатането на Св. Писание, излиза, че практически е запрето и четенето му.

ПОЩА

Отрадни резултати отъ посещението на града ни отъ 10 сестри отъ Братството „Бѣлъ Кръсть“.

Освенъ превъзходнитѣ впечатления и отзиви, предадени и изтъкнати на друго мѣсто въ „Християнка“ (а въ в. „Християнски Съветникъ“ не знамъ защо не се помѣстиха) отъ посетата въ края на м. г. на 10 сестри отъ Братството „Бѣлъ Кръсть“, отъ значение и належаще е, да се видятъ отраднитѣ, наистина, резултати отъ това и между учащата младежъ. Ей защо намѣрихъ за умѣстно да се изнесатъ на всеуслишане, макаръ и малко късно, по едни или други причини, 6 твърде интересни и типични писма отъ ученици и ученички отъ непъл. и см. гимназия, предадени ми, за да ги изпратя по принадлежностъ (до сестритѣ отъ поменатото братство), като предварително снѣхъ преписи. Отъ тѣхъ, уважаеми читатели, съдете за резултатитѣ отъ тая посета. Ето самитѣ писма.

МИЛИ СЕСТРИ,

24/X 924 г. Благодаримъ Ви за вашето посещение въ нашия ма-

лъкъ градецъ. Следъ вашето заминаване въ гр. Карнобатъ, нашето братство почна да напредва. О. Ш-въ се загрижи и си основахме ученич. прав. христ. друж. Пѣснитѣ, които ни оставихте, ние ги научихме. За сега ги пѣеме въ църква при беседитѣ, но по-нататъкъ ще се помжчимъ да ги научимъ и въ училището. Кръстчетата, които ни изпратихте ние ги изпродадохме. Азъ продадохъ 25. Ако има още, изпратете, защото много ги търсятъ за децата. За по-нататъкъ ще се мжчимъ да си основемъ постоянно хоръ. Вземахме си отъ картинкитѣ (портрета Ви) за споменъ. Пожелавамъ ви весело прекарване. Нека Богъ бжде съ васъ. Сестра П. да бжде спокойна. Всичко което ни поръча почна да се урежда. Приемете моитѣ най-голъми поздравии. Целувамъ дѣсницата на сестра Л. Поздравете отъ мене нарочно В. и Т., и всички сестри.

Съ поч.: *Марийка Атанасова* (III кл.)

СЕСТРО П.,

Ние не Ви забравяме, и Вие не ни забравяйте. Ние сме добре и пѣемъ вашитѣ пѣсни. Изпратете ми, моля ви, както ми обещахте други пѣсни и нотитѣ на „Смѣло съ вѣра“ и на

„Напредъ следъ знамето Христово“. Падна тукъ семе на добра почва както каза дѣдо попъ Ш-въ. *Обнови и се засили отъ него христ. младеж. дружество и работата върви добре.* Поздравъ отъ всички познати, а най-вече отъ менъ на всички ви.

Станко Петровъ (III кл.)

МИЛА СЕСТРО С.,

... Ние ходимъ на бесѣдки и учимъ Вашитѣ хубави и любими пѣсни... Следъ заминаването ви отъ Айтосъ, бѣше ни много мъчно, но после малко посвикнахме. *Вземахме си кръстчета,* които сте изпратили. Може би си ни забравила, но спомнете си на гарата, като ви изпращахме и поднесохме нарчетата. Поздрави сестритѣ Р., Р., П., М. и др. които познаваме. Като пристигнешъ въ монастира, веднага да ми пишешъ и да ми изпратишъ нѣколко пѣснички. Приеми привети далечни отъ тихия Айтосъ.

24.10.924 г. Върба Вълчева (IV кл.)

МИЛА СЕСТРО З.,

Ч. им. день... , нека то донесе *напредъкъ въ светото дѣло.*

Приветъ *Екатерина Сотирова* (ученич IV-а кл.)

СЕСТРО З.

Ч. ви им. день. *Пожелавамъ ви добъръ успѣхъ и скоро произвеждане монахиня.* Нека Богъ те благослови. *Ние никога нѣма да ви забравимъ,* но не знаемъ дали и вие. Поздрави всички сестри отъ менъ.

Съ почитъ: *Марийка* (уч. III кл.)

30-10-924 г. СЕСТРО В.,

Това цвѣте *момина сѣзда* ти я изпращамъ въ знакъ, че *ние скърбимъ за вази,* както нея... Ние постоянно скърбимъ за вази и *не можемъ да ви забравимъ.* *Ходимъ при Отецъ Ш-въ да слушаеме неговитѣ бесѣди и се утешаваме и незабравяме да ви споменеме въ всѣка наша беседа.*

Съ почитъ: *Марийка* (уч. III кл.)

съобщава; *Свещ. П. Шехановъ.*

гр. Айтосъ.

РАДОМИРЪ, 19 МАЙ 1925 год.

Ваше Високопреподобие,

Тѣзи дни минаха презъ града ни две сестри отъ „Бѣлия Кръсть“ и съ усърдие поработиха тукъ на Божията нива, особено едната монахиня П. чрѣзъ проповѣдитѣ си въ храма, въ православното бр-во и въ гимназията. Тя говори съ чувство и сила. Радвайте се, Ваше Високопреподобие, за тая дейностъ на тия сестри въ града ни, защото, мисля, че за преуспѣването на „Бѣлия Кръсть“ много се дължи на Вашитѣ усърдни трудове. Проче, нека и това да ви насърчава въ тая св. цель, безъ да се смущавате отъ противодействията, изворъ на които, безъ съмнение, е врагътъ на спасението. Чрезъ Божията благодатъ св. дѣло ще преуспѣва, трудоветѣ Ви ще се увеличаватъ съ спасителни успѣхи.

Две думи за списанието „Християнка“. Отраднo е, че списанието широко се разпространи. Но за да не би нѣкоя да охладнеятъ и, отъ друга страна, да може още повече да се разпространи, желателно е да се направи още повече въ подобрието на съдържанието, като се прави още по-сполучливъ изборъ въ материала. Желателно е да се привлечатъ още добри сили въ списването му. Да се помѣстватъ статии кжси и сбити противъ широко разпространенитѣ лъжеучения: толстоизъмъ, адвентизъмъ, дьновизъмъ, спиртизъмъ и др. Желателно е да има по-често разкази, както и примѣри изъ живота на светиитѣ. Статиитѣ, съдържащи мненията и свидетелствата на учениитѣ за християнството, сж твърде ценни и много препоръчватъ „Християнка“. Проче, и за напредъ да има статии отъ такова естество.

Захарий С. Трифоновъ,

учитель въ прогимназията.

Разпространявайте, „Библия въ картини“ и „Жития на светиитѣ“, издания на „Бѣлия Кръсть“!

ИЛАРИОНЪ МАКАРИОПОЛСКИ.

(Снимка отъ бюста приготвенъ за паметника му въ Цариградъ.
Бюстътъ се намира въ Църковния археологически Музей въ София).

